

Til Socialforvaltningen

17-04-2012

Sagsnr.
2011-182662

Hørings svar vedr. Socialforvaltningens boligplan, ” Boligplan - analyse af fremadrettet behov for etablering og modernisering af boliger og døgnpladser til udsatte voksne (2011-120674)”

Dokumentnr.
2012-300772

Handicaprådet takker for det tilsendte høringsmateriale, og fremsender hermed nedenstående kommentarer til Socialforvaltningens boligplan.

Helt generelt er Handicaprådet meget glade for, at Socialforvaltningen har taget initiativ til at udarbejde en boligplan for dette område. Det er yderst positivt, at man igangsætter en undersøgelse af, hvor der er behov for yderligere boliger, samt sætter rammerne for, hvor længe borgerne skal stå på venteliste, inden de tilbydes en bolig.

Mht. bilag 2: ”Principper for bruger- og borgerinddragelse i Socialforvaltningens byggeprojekter”, er det meget positivt, at man arbejder med inddragelse af brugere, pårørende og personale. Dette vil fremme dialogen og højne chancen for, at både beboeren og de pårørende får de nødvendige forudsætninger for at etablere en god bolig, der passer til borgerens behov.

I den skematiske blå fremstilling på s. 3 fremgår det, at borgeren har mulighed for at afslå et tilbud om bolig. Vi går ud fra, at dette også sigter til de love og regler, der skal følges i sådanne sager (dvs. Retsplejeloven, Statsforvaltningen, m.v.).

Flere steder nævnes driftsoptimering og driftshensyn som et delmål. Handicaprådet ønsker at understrege, at et ændret plejebæhov, og dermed ekstra behov for hjemmehjælp, ikke automatisk må føre til, at borgeren skal flytte for at optimere driftsoptimeringen. Hensynet til borgeren og borgerens livssituation må fortsat være det, der vægtes højest.

Endvidere stiller Handicaprådet sig uforstående overfor, at bofællesskaberne Vest og Syd hører under Center for Aflastning, Projekter og Midlertidige ophold. Bofællesskaberne i Vest har efter nedlæggelsen af Center for Variable Boformer 3 i 2011 hørt under Center for Selvstændige Boformer. Planlægges det at ændre organisationen igen? Hvilke nye planer er der for disse bofællesskaber?

En sidste kommentar er, at man planlægger at etablere boliger og dagcentre i samme bygning. Vi anerkender at der kan være autister og andre, der bliver unødigt forstyrrede af at blive transporteret fra A til B. Ikke desto mindre har alle andre borgere godt af et miljøskifte, og

**Mål- og
Rammekontoret
for Voksne**

Bernstorffsgade 17
1592 København V

E-mail
A77U@sof.kk.dk

EAN nummer
5798009683052

bør efter Handicaprådets mening derfor ikke have bolig og dagcenter i samme bygning.

På vegne af Handicaprådet i Københavns Kommune,

Mange hilsner

A handwritten signature in blue ink that reads "Janne Sander". The signature is written in a cursive style with a large initial 'J'.

Janne Sander
Formand for Handicaprådet

Høringsvar fra Centerrådet på Handicapcenter København

Brugerrepræsentant i Centerrådet, Kirsten Christensen

Jeg synes, at det er meget positivt, at man søger at udbygge og udvikle boligerne, der for manges vedkommende i mange år har været helt utidssvarende.

Det er også positivt, hvis man kan nedbringe ventetiden til en "relevant" bolig til 4-6 måneder for 80 % af alle borgere med handicap eller sindslidelse. Men meget afgørende, hvad man betragter som en relevant bolig. Det forhold, at mange (efter det oplyste 50 % af borgere med en sindslidelse og 20 % af borgere med et handicap) har takket nej til botilbuddet, kunne tyde på, at de pågældende borgere ikke har opfattet tilbuddet som værende relevant. Der synes således at være behov for en nærmere analyse af, hvad der er relevant for de enkelte grupper. Det er umiddelbart let at opfylde målsætningen, hvis man blot tilbyder en ikke-relevant bolig som værende relevant (hvilket jeg desværre i vores medlemsskare har oplevet flere eksempler på). Så har man opfyldt målsætningen om at give et tilbud, selvom borgeren ikke har fået et relevant, egnet tilbud og dermed ikke får en bolig. Målsætningen burde derfor i stedet gå på, hvor mange der reelt får tilbudt en relevant bolig og siger ja tak til denne.

Herudover bør der opstilles en målsætning for den andel af borgere, der ikke får tilbud og siger ja tak til en bolig inden for de nævnte 4 – 6 måneder. Hvad sker der med denne gruppe, og hvor længe er ventetiden for den? Der bør også fastsættes nogle maksimumgrænser for, hvor længe borgere bør vente på et relevant tilbud. Vi er umiddelbart bekendt med flere, der har måttet vente ganske længe.

Tankerne om etablering af dag-, samværs og andre tilbud tæt på bolig er positivt, ligesom det generelt er positivt med mere fleksible boligformer, således at borgerne kan blive boende uafhængigt af almindelige løbende ændringer i behovet for hjælp.

Også positivt at indtænke velfærdsteknologi i boligerne.

For så vidt angår unge på kontanthjælp, som efter det anførte udgør 30 % af den gruppe, der venter på botilbud, er økonomien meget afgørende. Mange af kommunens tidligere tilbud har ikke kunnet anvendes af unge på kontanthjælp, da de ikke har haft økonomi til at takke ja til boligtilbuddet (Skolegade var et eksempel herpå). Her kan man igen tænke over, om tilbuddet så burde betegnes som værende relevant. Det anføres, at etablering af boliger til unge og andre kontanthjælpsmodtagere må afhænge af målgruppen og der peges på 2 muligheder: 1) etablering af små boliger på 25m² og 2) etablering af serviceboliger, der medfører forøgede udgifter for kommunen. Det vurderes at være meget væsentligt at finde en løsning på dette problem. Ikke mindst førtidspensionsreformen må forventes at indebære, at langt flere personer vil falde ind under denne gruppe samt

forblive i denne gruppe i en meget lang periode. At søge kun at operere med meget små boliger vurderes dels ikke at være tidssvarende (og helt urimeligt for personer, der kan fastholdes i et kontanthjælpssystem fra de er 18 år til de er 40 år), dels ikke at løse det økonomiske problem (selv værelser i utidssvarende boliger har tidligere været for dyre for denne gruppe). Vejen frem vurderes derfor at være at etablere serviceboliger, som kommunen støtter, og lovgivningen åbner mulighed herfor. I tilknytning til dette, må det anføres, at det nævnte rådighedsbeløb på 2000 kr., efter at de faste udgifter er betalt, for borgere på kontanthjælp må vurderes at ligge langt under fattigdomsgrænsen. Det skal i forbindelse hermed indtænkes, at personer med sindslidelse og/eller handicap ofte har endnu flere udgifter end almindelige borgere og typisk har endnu vanskeligere ved at søge at kompensere for det lave rådighedsbeløb ved planlægning, indkøb særlig billige steder osv. Det foreslås derfor, at målsætningen om det nævnte rådighedsbeløb hæves, og at det ikke alene forbliver en målsætning, men bliver et reelt krav til loft over huslejens størrelse ligesom det der gælder for borgerne, der har førtidspension. At fastholde handicappede og/eller sindslidende i fattigdom, må vurderes at medvirke til at nedsætte borgernes funktionsniveau yderligere og i værste fald at bidrage til yderligere følgesygdomme, hvilket på sigt medføre yderligere udgifter for samfundet.

Positivt at indtænke brugerne, herunder med visualisering m.v..

Michael Madsen

Husk rummelighed, masser af rummelighed. Jeg synes alt for ofte at man ser, at ændrede behov stiller flere krav til plads. Jeg ser det i hvert fald tydeligt her hvor vi bor. Min hustru og jeg vidste ikke, da vi flyttede ind i en 3 værelses lejlighed for 9 år siden, at der efter kort tid skulle være plads til 2 kørestole, en mobillift, en loftlift, en dialyse maskine og en overnattende hjælper. Det sætter unægtelig krav til rummelighed og pladsen i lejligheden.